

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในจำพวกเชื้อโรคชนิดต่าง ๆ นั้น เป็นที่ทราบกันมานานแล้วว่า Beta-Hemolytic Streptococcus เป็นแบคทีเรียที่ทำให้เกิดโรคต่าง ๆ ใ้้มากในคนและสัตว์ นอกจากนี้จะเป็นสาเหตุอันแรกของอาการโรคแล้ว ยังทำให้เกิดโรคแทรกซ้อน (Complication) และเป็น Secondary Infection ในการติดเชื้อจาก Pathogenic Bacteria ชนิดอื่นด้วย โดยทั่วไปการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส (Streptococcal Infection) มีลักษณะเป็นแผลกุดคหนอง (Suppurative Lesion) และมักจะมีอาการโลหิตเป็นพิษ (Toxemia) ซึ่งเกิดขึ้นในรูปของอาการแทรกซ้อนที่ไม่มีหนอง (Non-Suppurative Complication) รวมทั้งอาการไขข้ออักเสบ (Arthritis) หัวใจอักเสบ (Carditis) และไตอักเสบ (Nephritis) ความรุนแรงมากน้อยของโรคขึ้นอยู่กับอวัยวะของร่างกายส่วนที่เป็นโรค นับตั้งแต่จากการติดเชื้อเฉพาะแห่ง (Local Infection) เช่น การเป็นฝี (Abscesses) ของเนื้อเยื่อต่าง ๆ รวมทั้ง Mucous Membranes ข้อต่อ (Joints) และ Serous Membranes การเกิดหนองในแผล ตลอดจนกระทั่งถึงเมื่อเชือนั้นแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย ทำให้เกิด Pyemia หรือ Septicemia การติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสบางอย่างมีลักษณะอาการไม่แตกต่างไปจากการติดเชื้อโรคอย่างอื่น เช่น Abscess ที่เกิดจากสเตรปโตคอคคัส มีลักษณะไม่ผิดไปจากที่ทำให้เกิดขึ้นโดยเชื้อ Staphylococcus แต่โรคอื่น ๆ เช่น โรคไฟลามทุ่ง (Erysipelas) โรคคอเจ็บที่เกิดจากสเตรปโตคอคคัส (Streptococcal Sorethroat) และ Scarlet Fever มีอาการที่แปลกเห็นได้เด่นชัด

ลักษณะแตกต่างของการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสระหว่างในเด็กและผู้ใหญ่ คือ เด็กจะติดเชื้อได้ง่ายกว่า (More Susceptible) ในเด็กเล็ก ๆ การติดเชื้อมักจะฉับไวและนาน

มีอาการไม่รุนแรง มักมีโรคแทรกซ้อนที่มีอาการเป็นหนอง (Suppurative Complication) แต่ไม่ค่อยจะเป็นโรค Rheumatic Fever และ Acute Glomerulonephritis ใน เด็กโตและผู้ใหญ่ มักมีอาการโรคที่รุนแรงและหายได้เอง มักเป็นโรคแทรกซ้อนที่ไม่มีหนอง เกิดขึ้นด้วย (1)

มีโรคต่าง ๆ หลายชนิดที่เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อจากสเตรปโตคอคคัส ลักษณะทางชีววิทยา (Biologic Properties) ของเชื้อโรค การตอบสนองของคนไข้และทางเข้าของเชื้อโรคสู่ร่างกาย ล้วนมีความสำคัญที่จะทำให้เกิดลักษณะอาการของโรคแตกต่างกันออกไป การติดเชื้ออาจแบ่งออกได้เป็นหลายประเภทคือ

ก. โรคที่เกิดเนื่องจากการบุกรุก (Invasion) ของเชื้อ Beta Hemolytic Group A Streptococcus

ช่องทางของการเข้าสู่ร่างกาย มีความสำคัญต่อลักษณะอาการของโรคในแต่ละกรณี อาจเกิดการแพร่กระจายของเชื้ออย่างรวดเร็ว เข้าไปสู่เนื้อเยื่อ และแพร่ไปตามทางเดินของน้ำเหลือง (Lymphatic Pathway) ทำให้เกิดเป็น Cellulitis แม้จะเริ่มจากการเป็นเพียงหนองเล็กน้อยที่เกิดขึ้นเฉพาะแห่งเท่านั้นก็ตาม จากทางเดินของน้ำเหลือง เชื้อโรคจะแพร่เข้าไปในกระแสโลหิตอย่างรวดเร็ว ทำให้มีแบคทีเรียอยู่ในเลือดเป็น Bacteremia

1. โรคไฟลามทุ่ง (Erysipelas)

ถ้าเชื้อสเตรปโตคอคคัสเข้าทางผิวหนัง หรือทาง Mucous Membranes ส่วนบนสุด ทำให้เกิดโรคไฟลามทุ่ง มีอาการบวมแข็งเป็นก้อนใหญ่ที่ผิวหนัง และขยายขอบเขตกว้างออกไปอย่างรวดเร็ว

2. โรคสันนิบาตหน้าไฟ (Puerperal Sepsis)

ถ้าเชื้อสเตรปโตคอคคัสเข้าไปในมดลูกภายหลังการคลอด จะเกิดเป็นโรคสันนิบาตหน้าไฟ ซึ่งมีอาการสำคัญอยู่ที่การเกิด Septicemia โดยเริ่มต้นมาจากการอักเสบของเยื่อมดลูก (Endometritis)

3. Sepsis

การติดเชื้อของแผลบาดเจ็บ หรือแผลผ่าตัดเนื่องจากสเตรปโตคอคคัส ทำ

ให้เกิดเป็น Streptococcal Sepsis หรือ Scarlet Fever

ข. โรคที่เกิดจากการติดเชื้อเฉพาะแห่งของ Beta-Hemolytic Group A Streptococcus และโรคที่เกิดเนื่องจากสารที่สเตรปโตคอคคัสผลิตขึ้น

1. โรคคอเจ็บที่เกิดจากสเตรปโตคอคคัส (Streptococcal Sorethroat)

โรคที่เกิดจากการติดเชื้อ Beta-Hemolytic Streptococcus ที่ธรรมดาที่สุดคือโรคคอเจ็บในเด็กก่อนและเด็กเล็ก มีอาการโรคเหมือนการอักเสบของช่องคอและจมูกชนิดไม่รุนแรง (Subacute Nasopharyngitis) มีเสมหะและไซ้เล็กน้อย แต่มีความโน้มเอียงของการติดเชื้อที่จะแผ่ไปถึงหูส่วนกลาง Mastoid และเยื่อหุ้มสมอง (Meninges) ท่อน้ำเหลืองที่เชิงกราน (Cervical Lymph Nodes) มักจะโตขึ้น อาการไซ้อาจคงอยู่เป็นสัปดาห์ ๆ หรือเป็นเดือน ๆ ในเด็กโตและผู้ใหญ่ มีอาการโรครุนแรงกว่าและมีการอักเสบของช่องคอและจมูกอย่างรุนแรง ต่อมทอนซิลอักเสบ (Tonsillitis) และการบวมแดงของ Mucous Membrane พร้อมกับมีหนองท่อน้ำเหลืองที่เชิงกรานโตและแข็ง มักมีไซ้สูง ถ้าเชื้อสเตรปโตคอคคัสนั้นสร้าง Erythrogenic Toxin และถ้าคนไข้ไม่มีภูมิคุ้มกันที่จะต่อต้าน (Toxin (Antitoxic Immunity) ก็จะเกิดเป็นผื่นของ Scarlet Fever Antitoxin ต่อ Erythrogenic Toxin ป้องกันการเกิดผื่นได้ แต่ไม่ป้องกันการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส จากการอักเสบที่รุนแรงมาก เนื้อเยื่ออาจแตกออกและเกิดเป็นฝีรอบ ๆ ต่อมทอนซิล (Peritonsillar Abscesses) เรียกว่า Quinsy หรือ Ludwig's Angina การบวมของพื้นผิวในปากอย่างมากนี้ จะไปกีดขวางทางเดินของอากาศในการหายใจ

การติดเชื้อ สเตรปโตคอคคัส ของทางหายใจส่วนบน (Upper Respiratory Tract) มักไม่รวมไปถึงปอด โรค Pneumonia เนื่องจาก Beta-Hemolytic Streptococcus ส่วนมากเกิดขึ้นภายหลังการติดเชื้อจากไวรัส เช่น ไซ้หวัดใหญ่ (Influenza) หรือ หัด (Measles) ซึ่งทำให้มีการติดเชื้อได้ง่ายขึ้น

2. แผลพุพอง (Impetigo)

การติดเชื้อเฉพาะแห่งของผิวหนังส่วนบนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กเล็ก ๆ

ทำให้เกิดเป็นแผลพุพอง มีอาการเป็นตุ่มพองที่ผิวหนังซึ่งจะแตกออกและลุกลามติดต่อกันไป ที่ส่วนบนของแผล จะมีสะเก็ดสีน้ำตาลปกคลุม แผลพุพองมีการติดต่อกันง่ายมากในเด็ก เชื้อสเตรปโตคอคคัสมักจะอยู่ร่วมกับ *Staphylococcus* ในโรคนี้ การติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสทางผิวหนัง อาจนำไปเกิดโรคขึ้นภายหลัง เช่น Acute Glomerulonephritis

ค. Bacterial Endocarditis

1. Acute Bacterial Endocarditis

ในการที่มีเชื้อแบคทีเรียอยู่ในกระแสโลหิต Beta-Hemolytic Streptococci Pneumococci หรือ Staphylococci อาจฝังตัวลงบนลิ้นหัวใจที่ปกติหรือผิดปกติอยู่ก่อน ทำให้เกิดแผลและการอักเสบขึ้นที่ลิ้นของหัวใจอย่างรุนแรง (Acute Ulcerative Bacterial Endocarditis) การถูกทำลายของลิ้นหัวใจอย่างรวดเร็ว ทำให้คนไข้ถึงแก่ความตายได้ภายในเวลาไม่กี่วัน เชื้อโรคตัวอื่น ๆ อาจเข้ามามีบทบาทร่วมด้วยในบางโอกาส

2. Subacute Bacterial Endocarditis

โรคนี้เกี่ยวกับลิ้นหัวใจที่ผิดปกติ อาจเป็นมาแต่กำเนิด หรือเป็นแผลเนืองจากโรค Rheumatic แม้ว่าเชื้อโรคใด ๆ ก็ตามที่จะเข้าไปถึงกระแสโลหิต อาจฝังตัวอยู่บนลิ้นหัวใจเช่นนั้นได้ ใน Subacute Bacterial Endocarditis ส่วนมากมักเกิดจากแบคทีเรียที่เป็น Normal Flora ของทางหายใจหรือลำไส้ ซึ่งเข้าไปสู่กระแสโลหิตได้โดยบังเอิญ ภายหลังการถอนฟันเขาพบว่าอย่างน้อยที่สุดร้อยละ 30 ของคนไข้ จะมี Alpha-Hemolytic Streptococci อยู่ในกระแสโลหิต สเตรปโตคอคคัสเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของแบคทีเรียที่มีอยู่เป็นปกติในทางเดินของลมหายใจส่วนบน มักพบบ่อยที่สุดในการทำให้เกิดโรค Subacute Bacterial Endocarditis

ประมาณ 5 - 10 เปอร์เซ็นต์ของโรค เกิดเนืองจากเชื้อ Enterococci แผลที่เกิดขึ้นจะลุกลามอย่างช้า ๆ มีการ Healing เกิดขึ้นควบคู่ไปกับการอักเสบ (Active Inflammation) มี Vegetations ที่ประกอบด้วย Fibrin Platelets เซลของเลือด (Blood Cells) และแบคทีเรียติดอยู่กับลิ้นเล็ก ๆ ของหัวใจ อาการที่แสดงออก

เป็นไปอย่างช้า ๆ แต่โรคนี้อาจทำให้คนไข้ถึงแก่ความตายได้ ในรายที่ไม่ได้รับการรักษา อาการที่สำคัญของโรคได้แก่ มีไข้ โลหิตจาง อ่อนเพลีย Heart Murmur Embolic Phenomena ม้ามโต และมีแผลที่ไต (Renal Lesion)

ง. การติดเชื้อชนิดอื่น ๆ

สเตรปโตคอคคัสชนิดต่าง ๆ โดยเฉพาะ Enterococci มักเป็นสาเหตุของการติดเชื้อที่ทางเดินปัสสาวะ (Urinary Tract Infection) Anaerobic Streptococci ที่เกิดอยู่ในช่องอวัยวะสืบพันธุ์ของสตรีปกติ ในปาก และในลำไส้ อาจทำให้เกิดแผลมีหนอง ทั้งโดยตัวมันเองชนิดเดียว หรือร่วมกับพวก Anaerobes อื่น ๆ โดยเฉพาะพวก Bacteroids การติดเชื้ออาจเกิดในแผล เยื่อบุมดลูก (Endometrium) เยื่อบุมดลูกอักเสบภายหลังคลอด (Postpartum Endometritis) ภายหลังการทะลุของอวัยวะภายใน หรือการเป็นหนองเรื้อรังของปอด (Chronic Suppuration of the Lung) หนองเช่นนี้มักมีกลิ่นเหม็น สเตรปโตคอคคัสชนิดอื่น ๆ (กรุป B-L และ O) ซึ่งมักพบในสัตว์ชั้นต่ำ อาจทำให้เกิดโรคในคนได้ในบางครั้ง

จ. โรคที่มักเกิดขึ้นตามหลังการติดเชื้อ สเตรปโตคอคคัส (Poststreptococcal Diseases)

ได้แก่โรค Rheumatic Fever และโรค Glomerulonephritis ภายหลังการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส Group A โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังการเป็นโรคคอเจ็บ เนื่องจากเชื้อสเตรปโตคอคคัส อาจมีระยะพักราว 2 - 3 สัปดาห์ ต่อจากนั้นก็จะมมีอาการของโรคไตอักเสบ (Nephritis) หรือโรค Rheumatic Fever เกิดขึ้นได้ในบางครั้ง การที่ช่วงเวลาของระยะพัก เนื่องมาจากโรคที่เกิดขึ้นตามหลังการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสเหล่านี้ ไม่ได้เกี่ยวเนื่องโดยตรงกับการกระทำของตัวแบคทีเรียเอง แต่เป็นการตอบสนองของร่างกายที่เรียกว่า Hypersensitivity Response ที่เกิดขึ้นตามหลังการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส

1. Acute Glomerulonephritis

เกิดขึ้นในบางคนภายหลังการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส โดยเฉพาะ Types 12, 4 หรือ 49 แล้ว 3 สัปดาห์ บาง Strain สามารถทำให้เกิดโรค Acute Glo-

merulonephritis ได้ เด็กที่มีการติดเชื้อที่ผิวหนังด้วย Type 49 Strain จะเป็นโรค Glomerulonephritis หรือปัสสาวะเป็นเลือด (Hematuria) อย่างไรก็ดี การติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสโดยทั่วไป มีโอกาสที่จะเป็นโรค Glomerulonephritis ได้น้อยกว่าร้อยละ 0.5

โรค Glomerulonephritis อาจเริ่มด้วยการเกาะของ Antigen-Antibody Complexes บน Glomerular Basement Membrane Antigen ที่สำคัญที่สุด เชื่อว่าอยู่ใน Protoplasm Membrane ของสเตรปโตคอคคัส ในโรค Acute Nephritis มีเลือดและโปรตีนในปัสสาวะ มีอาการบวม ความดันโลหิตสูง และมีไนโตรเจนเหลืออยู่ในร่างกายมากกว่าปกติ (Nitrogen Retention) คนไข้น้อยรายที่จะเสียชีวิต และบางคนกลายเป็น Chronic Glomerulonephritis ซึ่งในที่สุดอาจจะเสื่อมหมดสมรรถภาพ แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะหายได้เป็นปกติ

2. Rheumatic Fever

เป็นโรคร้ายแรงที่สุดที่เกิดขึ้นตามหลังการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส เพราะว่ามันทำให้เกิดการทำลายของกล้ามเนื้อหัวใจและลิ้นหัวใจ บาง Strain ของสเตรปโตคอคคัส grup A มี Antigen อยู่ที่ cell wall ซึ่ง Cross-React กับเนื้อเยื่อหัวใจของคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเส้นใยของกล้ามเนื้อหัวใจ (Cardiac Muscle Fibers)

การเกิดโรค Rheumatic Fever โดยทั่วไปเกิดเนื่องจากการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส grup A ที่เกิดขึ้นก่อนการเป็นโรคนี้นี้ 2 - 3 สัปดาห์ แม้ว่าการติดเชื้ออาจไม่รุนแรงและไม่ใคร่ตรวจพบ ผู้ที่ไม่ได้รับการรักษาอาจเป็นโรค Rheumatic Fever ตามมาภายหลังได้ มีผู้ทำการศึกษาพบว่ามีโอกาสเป็นโรคได้ถึงร้อยละ 3.0 ถ้าเป็นทหาร และร้อยละ 0.3 ถ้าเป็นเด็กที่อาศัยอยู่ในเมือง

อาการและลักษณะของโรค Rheumatic Fever ได้แก่ มีไข้ อ่อนเพลียไม่มีแรง มีข้ออักเสบหลาย ๆ แห่ง ชนิดที่ไม่มีหนองเกิดติดต่อกัน (Migratory Nonsuppurative Polyarthritits) และมีอาการอักเสบของทุกส่วนของหัวใจ เช่น Endocardium Myocardium และ Pericardium หัวใจอักเสบ (Carditis) มีลักษณะที่จะนำไปเกิด

การผิดปกติทางรูปร่างของลิ้นหัวใจ และเกิดการพองหนาขึ้นที่ลิ้นหัวใจ ทำให้เกิด Granulomas เล็ก ๆ ขึ้นรอบ ๆ เส้นเลือดในกล้ามเนื้อหัวใจ ที่เรียกว่า Aschoff Bodies ซึ่งในที่สุดจะถูกแทนที่โดยเนื้อเยื่อแผลเป็น (Scar Tissue) อัตราการตกตะกอนของเม็ดเลือดแดง (Erythrocyte Sedimentation Rate) C-Reactive Protein ผลการตรวจคลื่นไฟฟ้าของหัวใจ (Electrocardiogram) และการวัดผลอย่างอื่น ๆ เหล่านี้ใช้ในการวินิจฉัย Rheumatic Activity

โรค Rheumatic Fever มีความโน้มเอียงที่จะถูกกระตุ้นให้มีอาการมากขึ้น โดยการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสที่เกิดซ้ำอีก ส่วนโรคไตอักเสบไม่มีลักษณะเช่นนี้ ในการเกิดโรค Rheumatic Fever ครั้งแรก มักจะทำให้เกิดอันตรายเพียงเล็กน้อยต่อหัวใจ อาการจะเพิ่มมากขึ้นในการเป็นโรคครั้งหลัง ๆ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการที่จะป้องกันคนไข้มิให้เกิดการติดเชื้อ Hemolytic Streptococcus grup A ซ้ำอีก โดยให้รับประทานยา Sulphonamide หรือยา Penicillin เป็นการป้องกันไว้ก่อน

มีผู้ทำการทดลองในกระต่าย พบว่าการติดเชื้อทางผิวหนังจากสเตรปโตคอคคัสหลาย ๆ Types ทำให้เกิดแผลที่คล้ายกับในโรค Rheumatic Fever ที่เกิดขึ้นในคน สำหรับในคนไม่มีความเกี่ยวข้องกับ Type โคของสเตรปโตคอคคัส grup A เป็นพิเศษ ในการที่จะทำให้เกิดโรค Rheumatic Fever (2)

ตามที่มีกล่าวไว้ในหนังสือหลายเล่ม บอกว่าโรคในคนที่เกิดเนื่องจากการติดเชื้อ Beta-Hemolytic Streptococcus ส่วนใหญ่หรือมากกว่า 90 เปอร์เซ็นต์ เป็น Beta-Hemolytic Streptococcus grup A ส่วนกรุปอื่น ๆ ก็มีบ้างเป็นส่วนน้อย (1,2,3) การตรวจวินิจฉัยโรคที่สงสัยว่าจะเกิดเนื่องจากการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสส่วนใหญ่ จะใช้วิธีตรวจหา Beta-Hemolytic Streptococcus grup A เท่านั้น เพราะถือว่าเป็นกรุปที่สำคัญที่สุด

ตามรายงานของแผนกจุลชีววิทยา⁽⁴⁾ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นว่า ถ้าใช้วิธี Bacitracin Disc ในการหากรูปของสเตรปโตคอคคัส ปรากฏว่าการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสของคนไข้จำนวนมากในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์เป็นกรุปอื่น

ที่ไม่ใช่กลุ่ม A และจากทหารที่เจ็บป่วยในเวียดนาม ก็ปรากฏว่ามีการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส ที่ไม่ใช่กลุ่ม A เป็นส่วนมาก⁽⁵⁾ ทำให้คิดว่าการศึกษา Beta-Hemolytic Streptococcus อย่างเดียว ในคนไข้ที่สงสัยว่าเป็นโรคติดเชื้อสเตรปโตคอคคัสนั้นอาจได้ผลไม่ถูกต้องในการวินิจฉัยโรค เพราะคนไข้อาจเป็นโรคจากสเตรปโตคอคคัสกลุ่มอื่น ๆ ได้อีกมาก

ความมุ่งหมายของการวิจัยเรื่องนี้

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ

1. ต้องการเปรียบเทียบอัตราของสเตรปโตคอคคัสกลุ่มต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดโรค ในคนไข้ ในอาการโรคแต่ละอย่างนั้นเกิดจากสเตรปโตคอคคัสกลุ่มใดบ้าง และแต่ละกลุ่มมีอัตราส่วนน้อยเพียงใด

2. ประเมินผลและเปรียบเทียบผลจากวิธีหากรูปของสเตรปโตคอคคัส โดยวิธี Bacitracin Disc Technique ของ Maxted⁽⁶⁾ กับวิธี Precipitin Test Method ของ Lancefield⁽⁷⁾ ว่าวิธี Bacitracin Disc Technique ให้ผลที่แตกต่างจากวิธี Precipitin Test Method มีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

ขอบข่ายของการวิจัย

การวิจัยนี้กระทำในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ กรุงเทพมหานคร โดยทำการตรวจเชื้อ Beta-Hemolytic Streptococcus ที่เป็นสาเหตุของโรคในคนไข้จำนวน 200 ราย ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2514 ถึงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2515

วิธีดำเนินการวิจัยและการนำเสนอ

วิธีดำเนินการวิจัยกระทำเป็นลำดับขั้นดังนี้

1. แยกเชื้อจากคนไข้ในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ที่พิเคราะห์แล้วโดยทาง Clinic และ Lab ประกอบอื่น ๆ ว่าเป็นโรคติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส

2. พิสูจน์ว่าเป็น Beta-Hemolytic Streptococcus โดยวิธีทาง

Bacteriology

3. หากรูปของสเตรปโตคอคคัส โดยวิธี Bacitracin Disc Technique และวิธี Precipitin Test Method

4. วิเคราะห์ผลว่าสเตรปโตคอคคัสแต่ละกลุ่ม ในกลุ่มอาการโรคต่าง ๆ ตรวจพบในอัตราากน้อยเพียงใด

5. เปรียบเทียบผลในระหว่างวิธีทั้งสองที่ใช้หากรูปว่ามีความใกล้เคียงกันหรือไม่ โดยใช้ Chi-Square Test ตามวิธีทางสถิติของ Steel และ Torrie⁽⁸⁾ และพิจารณาผลว่าควรใช้วิธีใดเป็นมาตรฐานต่อไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

1. โดยปกติเชื่อว่าการติดเชื้อสเตรปโตคอคคัส มักจะเป็นกลุ่ม A การวิจัยนี้จะทำให้รู้แน่ชัด เป็นจริงอย่างที่เชื่อและมีรายงานกันไว้แล้วนั้นหรือไม่ หรือมีสเตรปโตคอคคัสกลุ่มอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดโรคในคนได้อีก มากหรือน้อยเพียงใด

2. การประเมินผล วิธีหากรูปของสเตรปโตคอคคัส โดยวิธี Bacitracin Disc Technique ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้กันโดยทั่วไปในหอปฏิบัติการณ์ว่ามีผลถูกต้องเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับวิธี Precipitin Test Method จะเป็นสิ่งที่จะช่วยในการพิจารณาว่าควรใช้วิธีใดเป็นมาตรฐานต่อไป